

Falta el 6 del nou

# Acció Ciutadana

setmanari republicà - d'esquerra catalana

## comentari de fi d'any

**D**ARRERIES d'un any, inminència de començar-ne de bellnou un altre... Encara que la reparació que els homes havem fet del temps és una cosa gairebé convencional en la nostra vida, hi ha el costum, al trobar-nos en aquests dies de traspàs, de fer alguns judicis al voltant de l'any que fineix i mil pronòstics referents a l'anyada que s'inicia...

Mil noucents trenta ú, veusaquí la xifra de l'any que acaba de deixar-nos. Per nosaltres, fills de terres hispàniques, aquesta anyada no s'ha perdut del tot. En mig de la vanitat i de la grisor dels períodes de temps que hi ha en la història de tots els pobles, aquest any brillarà en la Història nostra en pàgines d'una claror tota nova i resplendent.

Veusaquí, diríem nosaltres, una anyada que és un orgull i una lliçó alhora; una anyada qui ha volgut ofrenar-nos el sentit de saber fer amb intel·ligència i noblement les coses.

Fora convenient, per tant, que temps a venir, al persistir el ritme històric de la vida hispana, les noves generacions, sempre que creïessin necessari un nou trasbals, una nova subversió del règim i de les coses establertes, gressin els ulls vers aquest any que fina, i d'ell a dues dates que ens omplen d'una alta i falaguera satisfacció: dotze i catorze d'Abril,

L'essencial, el que més ens urgeix donats el caràcter i els costums del nostre temperament ètnic, és que no resti desapresa la lliçó d'aquells dotze i catorze d'Abril. Que aquella manifestació ciutadana d'antany no sia un fet esporàdic, una *avis rara* en el nostre viure col·lectiu, sinó que sapiuem impregnar-nos de la serenitat i exemplaritat d'aquella gesta per a totes les nostres futures actuacions.

Ja sabem que no s'acaba aquí el fer i desfer de la Història nostra. Ja sabem que aquella gesta d'ahir, tan esperada, tan anhelada per tot el poble, no és, ni de molt lluny, un fi sinó un mitjà. Sabem, també, que uns nous horitzons, curulls de necessitats i volicions noves s'obren davant nosaltres. I, fins i tot diríem que no fora gens estrany què, d'ací cent anys només, els lectors de la nostra Història, trobessin pueril i desencaixada aquella alegria d'ahir, aquell entusiasme per un catorze d'Abril republicà, aquelles aclamacions delirants i voleiar de banderes... No hi fa res. El ritme de la nostra vida intel·lectual i anímica, tan

olot, 2 de gener 1932.—any III.—núm. XCV.  
redacció i administració: concentració republicana

**val 15 cts.**